

въ него, като че го нѣма вече онова увлечение и, само че ли уморенъ, а заедно съ това, той, при всичката скромность, откри ми се, че е прѣдставенъ за имененъ Гевгевски кръстъ и не го получилъ още: „Незнамъ да ли ми се удаде да поносямъ кръстъ! Малко ли какво може да случи!“ издѣхна си Кандиба.

Не бъркало би да обърне внимание комуто се слѣди на този, на пръвъ погледъ незначителенъ въпросъ, че не е единъ Кандиба, който да подговаря: „не успѣешъ и да закачишъ!“ и че на мнозина се е хвърлило въ очи неумовнителността на началството къмъ нѣкого, когато нѣма въ него нужда въ него.

Цѣлъ день ядохъ много хубаво, сладко грозде; чувствувамъ се малко по-добрѣ, за това се и рѣшавамъ вървижъ на позицията.

2-ий СЕПТЕМВРИЙ.

Върщамъ се на позицията доста раничко; генерала приема твърдѣ любезно и съжالياва дѣто не съмъ здравъ. Невиждамъ никаква потрѣбность да живѣя въ шатѣръ, гато селото Баевци е подъ носа ми, и измолвамъ си право да живѣя въ селото, отъ дѣто, въ случай на тревога, ми да се яви за петъ минути; кѣща ми прѣдлага, тъй кажижъ, оберъ-свещеника на българското опълчение, архимандритъ Амфилохий.

Огнецъ Амфилохий е 60 годишенъ старецъ, въ е въкъ доста още бодъръ и въсприемчивъ; той е, както всичкитѣ българе, хитъръ и твърдѣ остороженъ, не обича се доизказва; физическия трудъ и лишенията той не ги мисли за нищо, въ време на походъ, стѣгва си съ шарония мѣкъ прави момчешки кръстъ, сѣда на коня и върви си ми-ти попъ, безъ да му е на ума да се умори, отъ какъ до конакъ. Мене ми се струваше, че проститѣ българе го обичатъ; отъ по интелегентнитѣ слушахъ че той е бившъ фанариотинъ. Амфилохий държеше малка една стаячка една бѣдна кѣща, легло трѣбаше да си натъкмижъ на дѣски наредъ до него; въ сѣ не е като въ шатѣра, поне сухо